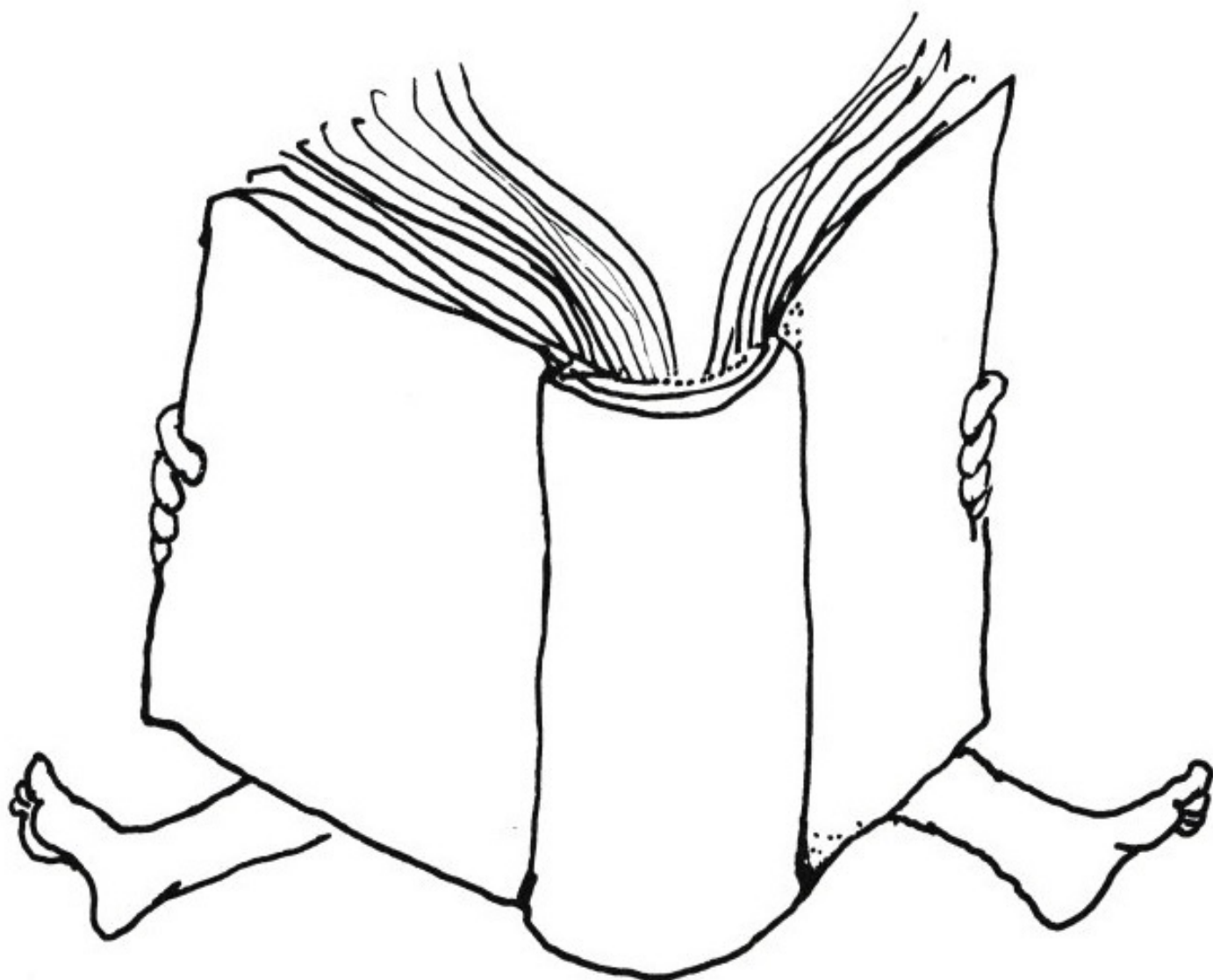

EMA MEMORUJE

Ema zná slovník tam i pozpátku,
marně však shání zaměstnání
a někoho, kdo touží po sňatku
s tou, co zná slovník tam i pozpátku.

NEPSTRADATELNÉ?

Velkému G řeklo malé o:

„Kdybich já nebylo,

zvon by byl

zvn,

slon by byl

sln

α ani strom by nemoh existovat,

kdybich nebylo já.”

A velké G řeklo malému o:

„Zvn by dál hupal se

nad kstelem,

sln by si na chbt

trubil skvěle

α strmy by rstly až d nebe

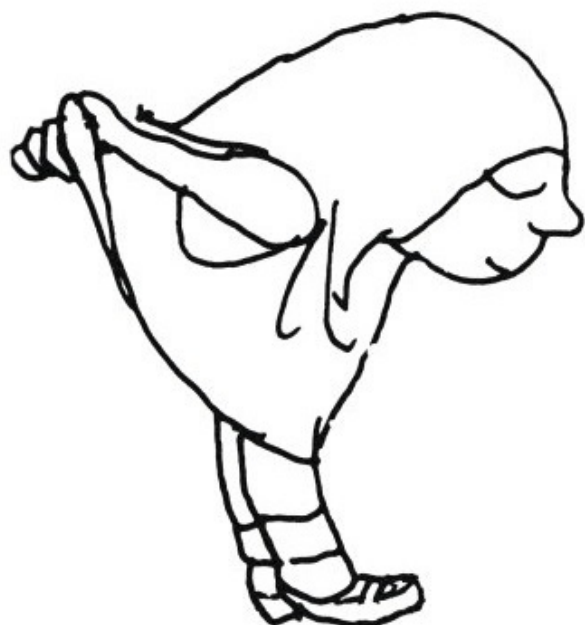
i bez tebe.”

ACE

Když se staviš na kus řeči,
je to konverzace.
Když mi řekneš: „Venku prší,“
je to informace.
Když si hezky povídáme,
je to komunikace.
Když se ale pohádáme,
je to konfrontace.
Pak jsi na mě naštvaný,
což je komplikace.
Já si tě chci udobřit,
to je motivace.
Když pak o tom složím verše,
je to inspirace.
A z těch ací dohromady
vzniká civilizace.

(A když řeknu: „To je skvělá báseň,“
je to provokace?)

COKDYŽE

S usnutím mám občas potíže,
to když se objeví Cokdyže.
Člověka to vážně udolá,
když zpívají pořád dokola:

Cokdyž mi ujede vlak?
Cokdyž nám vypustěj plavečák?
Cokdyž mám jed v čaji?
Cokdyž mě ve škole vyvolají?
Cokdyž mě někdo zmlátí?
Cokdyž mi upadne knoflík z gatí?
Cokdyž vypukne válka?
Cokdyž mě všichni maj za hlupáka?
Cokdyž si zlomím prst?
Cokdyž mi vyraší zelená srst?
Cokdyž nevyrostu?
Cokdyž zakopnu a spadnu z mostu?
Cokdyž se zblázním?
Cokdyž se babička nevrátí z lázní?
Cokdyž mi ve větru uletí drak?
Cokdyž mi narostou zuby cikcak?
Cokdyž zapomenu nákup?
Cokdyž mě naši daj do děcáku?
Cokdyž mě nikdo nemá rád?
Cokdyž se nenaučím tancovat?

Svět je bezva, než se přiblíží
ta stará písnička mých strašných Cokdyží...

ROZHOVOR

Chlapeček přiznal: „Rád jím rukou bez lžičky.“

„Já taky,“ ozval se stařeček z postele.

Chlapeček špitl: „A dělávám loužičky.“

„Já taky,“ zasmál se stařeček vesele.

„A hodně brečím, víte, pane?“

„Mně se to taky často stane.“

Chlapeček dodal: „Hlavně když dospělí dělají, jako by mě vůbec neměli.“

Vrásčitá ruka mu sevřela dlaň.

„Víš,“ řekl stařeček, „tohle já znám.“

MONIKA, CO CHTĚLA PONÍKA

Holčička jménem Monika si vyjela s rodiči na výlet, když v tom vidí u cesty překrásného grošovaného poníka. Měl velké smutné oči a na ceduli vedle něj stálo: NA PRODEJ – LEVNĚ!

„Jé, mami,“ řekla Monika, „toho bych chtěla, prosím, prosím...“

A rodiče řekli:

„To nejde, zlato.“

A Monika na to:

„Ale já ho vážně nutně potřebuju.“

A rodiče řekli:

„Nejde to, Moni, to víš sama, pojd' si dát zmrzku s oříškama.“

A Monika řekla:

„Já žádnou zmrzku
nechci,

JÁ CHCI TOHO PONÍKA,
JÁ MUSÍM MÍT TOHO PONÍKA.“

Rodiče na to:

„Moniko, už jsme to řekli dvakrát,
poníka nedostaneš, sakra!“

A Monika se rozbřečela:

„Já umřu, když ho nedostanu.“

„Prosím tě, kvůli poníkovi
ještě nikdy nikdo neumřel.“

A Monice začalo být zle,
tak zle, že doma si hned lehla,
nejedla,

nespala,

pořád jen plakala

a **OPRAVDICKY** umřela –

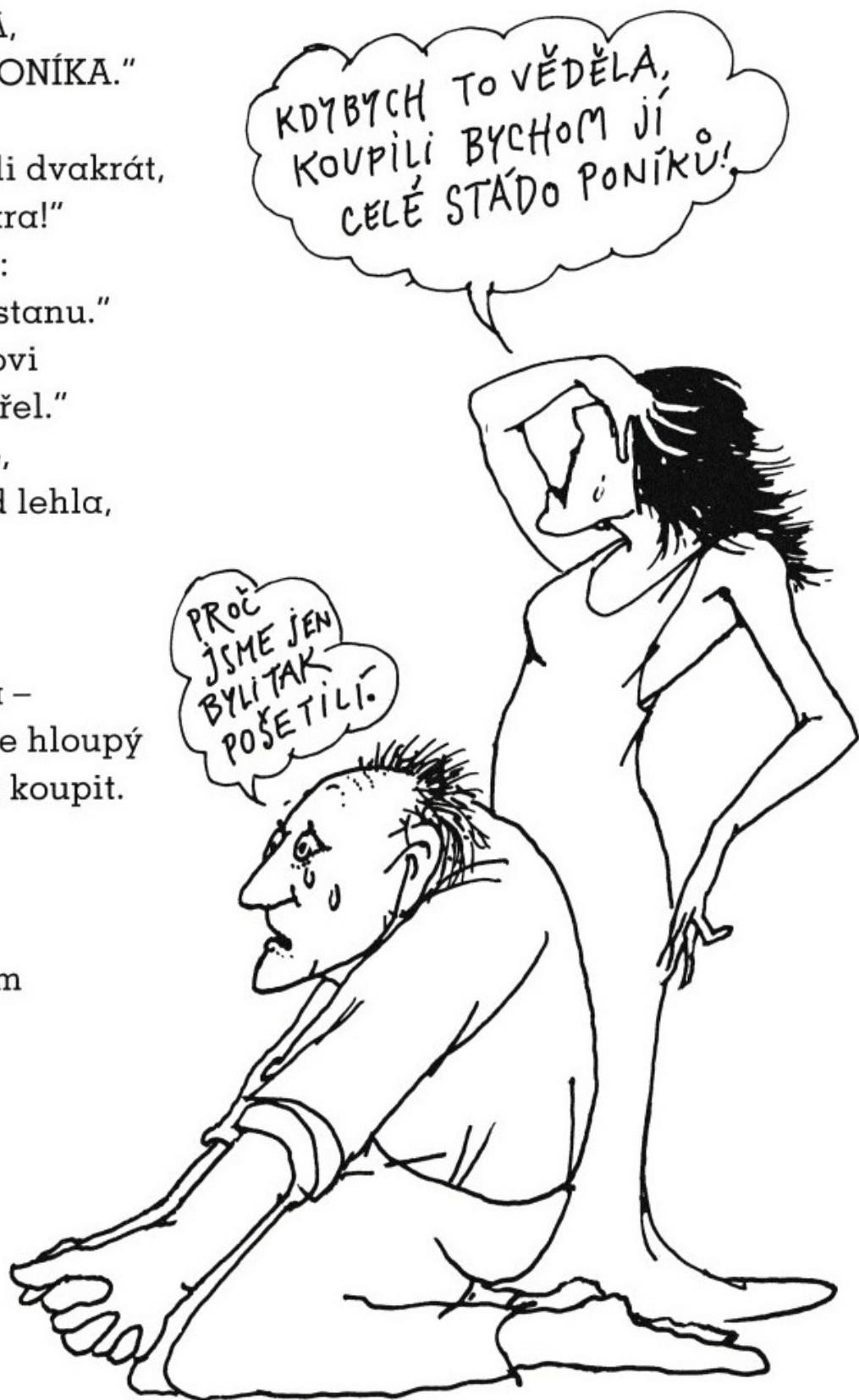
jen proto, že měla rodiče hloupý
a nekoupili jí, co chtěla koupit.

(Tuhletu básničku

rodičům čtete

vždycky, když nedaj vám

všechno, co chcete.)

ČERNÁ, NEBO BÍLÁ?

Zeptal jsem se zebry:

„Jsi černá a máš bílé pruhy,
nebo jsi bílá a máš černé pruhy?“

A zebra se zeptala mě:

„Jsi hodný a máš pár slabších chviliek,
nebo jsi zlobidlo, ale občas se chováš mile?“

Jsi tichý a někdy si rád zakřičíš,
nebo jsi hlučný, jen občas ztichneš jako myš?

Jsi šťastný, jen někdy míváš starosti,
nebo jsi smutný, ale občas skáčeš radostí?

Jsi pečlivka, jen někdy s pořádkem máš kříž,
nebo jsi bordelář a sem tam hezky uklidíš?“

A tak se ptala a ptala a ptala
pořád dál.

Víckrát už jsem se radši zebry
na pruhy nezeptal.

ŽÁBA A KLOKAN

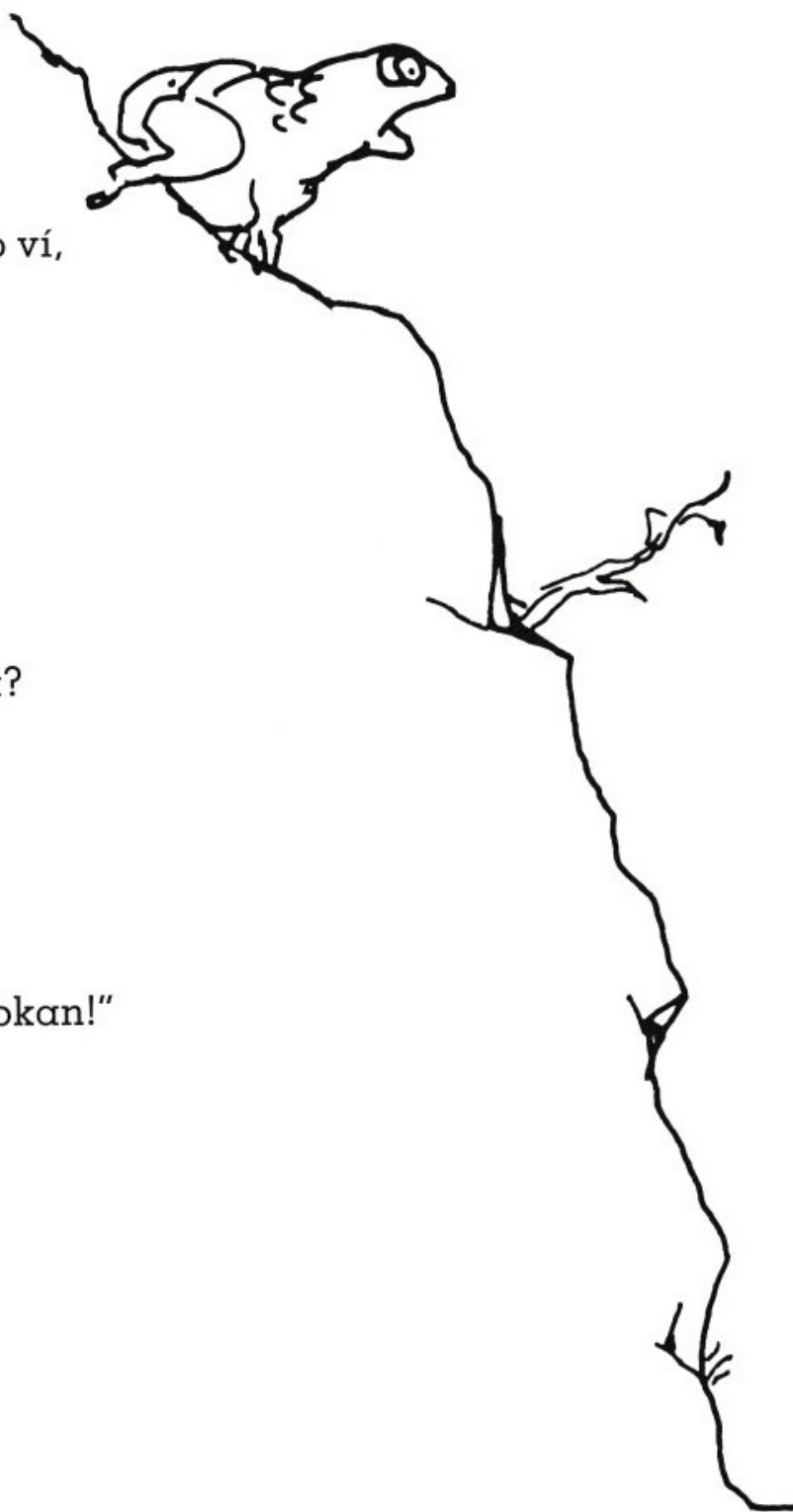
Řekla žába klokanovi:

„Když se my dva vezmem, kdo ví,
naše dítě bude skákat
přes moře i nad oblaka!
Říkejme mu Klokžabička,
sklopí žába cudně víčka.“

Klokan na to: „Moje drahá,
skvělá myšlenka! Jen váhám
nad tím jménem. Klokžabička?
Vím, chytám tě za slovíčka,
lepší je však Žabklokánek,
pravil klokan odhodlaně.“

Byla z toho první hádka:
„Žaklan!“ „Kložab!“ „Klokožabkan!“
V žábě krev už začla vřít:
„Ty klokaní žabaři,
o manželství nemáš šajn!“
Klokan odsek: „No tak fajn!“

Když si takhle dali kvinde,
musí hledat štěstí jinde.
Nikdo nebude tu skákat
přes moře i nad oblaka
jen proto, že vzájemně
neshodli se na jméně.

DÁMY MAJÍ PŘEDNOST

„Dámy mají přednost!“ zakřičela Běla,
když předbíhala frontu na zmrzlinu.
„Dámy mají přednost!“ Běla zapištěla
a první ze všech šla si pro svačinu.
A když dorazil autobus
a lidé samý běh a klus
se hnali zaplňovat vůz,
zavřeštěla Běla: „Dámy mají přednost!“

Na výpravě v tropech bylo vážně hic,
každý z nás měl žízeň, Běla ale víc,
řekla, že ji trápí žízeň úctyhodná
a že musí naše láhve vypít všechny do dna.
Načež černí domorodci, někde u rovníku,
s hrozným jekem nahnali nás do jednoho šiku,
v kterém jsme pak nakráčeli k jejich náčelníku.
Byl to divoch Ota zvaný Sežralzájezd.
Uvázal si náčelnický bryndák pod bradu,
ptal se nás, kdo první chce jít na řadu.
Od koho má začít? Z konce, nebo z kraje?
Vtom zezadu hlasem, z něhož všichni blednou,
volá smělá Běla: „Dámy mají přednost!“

BOŽÍ VOLANT

Povídá mi tuhle Bůh (trochu se při tom culí):
„Nechtěl by sis chvilku zkusit řídit zeměkouli?
Namísto mě?“
„No jasně, proč ne!
Kde budu sedět? Jakej mám plat?
V kolik se chodí obědvat?
A kdy mám padla?“ ptám se já.
„Poslyš,“ Bůh na to povídá,
„dej sem ten volant. Možná máš
na tohle ještě chvilku čas.“

